

Sygn. akt VIII C 1100/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 10 stycznia 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w Ł.

przeciwko pozwanemu P. M.

o zapłatę 2.059,24 zł

1) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.059,24 zł (dwa tysiące pięćdziesiąt dziewięć złotych i dwadzieścia cztery grosze) wraz z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym:

a) od kwoty 1.987,50 zł (jeden tysiąc dziewięćset osiemdziesiąt siedem złotych i pięćdziesiąt groszy) od dnia 27 września 2016 roku do dnia zapłaty,

b) od kwoty 71,74 zł (siedemdziesiąt jeden złotych i siedemdziesiąt cztery grosze) od dnia 31 marca 2017 roku do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.017 zł (jeden tysiąc siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 1100/17

UZASADNIENIE

W dniu 31 marca 2017 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko pozwanemu P. M. powództwo o zapłatę kwoty 2.059,24 zł wraz z odsetkami maksymalnymi za opóźnienie od kwoty 1.987,50 zł od dnia 27 września 2016 roku do dnia zapłaty i od kwoty 71,74 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwanego kwoty z tytułu zawartej w dniu 18 maja 2016 roku z (...) Sp. z o.o. w P. umowy pożyczki nr (...). W dniu 4 listopada 2016 roku powód na mocy umowy cesji nabył wierzytelność względem pozwanego, na którą na dzień wniesienia pozwu składają się: należność główna w kwocie 1.500 zł, prowizja za udzielenie pożyczki – 375 zł, prowizja za obsługę pożyczki – 112,50 zł, odsetki umowne za korzystanie z kapitału – 34,46 zł oraz odsetki w kwocie 37,28 zł naliczone od niespłaconej należności głównej i prowizji za okres od dnia wymagalności poszczególnych rat do dnia 26 września

2016 roku. Powód wskazał przy tym, że umowa pożyczki została pozwanemu wypowiedziana w dniu 30 sierpnia 2016 roku. **(pozew k. 3-5)**

W dniu 18 kwietnia 2017 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, który pozwany zaskarżył sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości.

W sprzeciwie pozwany nie kwestionując faktu zaciągnięcia pożyczki w kwocie 1.500 zł, podważył wysokość naliczonych kosztów pożyczki.

W odpowiedzi na sprzeciw powód wyjaśnił, iż łączna wartość prowizji naliczonych w związku z przedmiotową umową pożyczki wyniosła 600 zł i nie przekraczała wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu, o których mowa w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim. W granicach zakreślonych w/w przepisem mieszczą się również koszty faktycznie naliczone pozwanemu w związku z wypowiedzeniem umowy pożyczki (375 zł + 112,50 zł, przy okresie zobowiązania 104 dni). **(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 53, sprzeciw k. 60-63, odpowiedź na sprzeciw k. 67-67v.)**

Na rozprawie w dniu 10 stycznia 2018 roku pełnomocnik powoda oraz pozwany nie stawili się. **(protokół rozprawy k. 72)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 maja 2016 roku pozwany P. M. zawarł z pierwotnym wierzycielem (...) Sp. z o.o. w P. umowę pożyczki ratalnej nr (...), na mocy której udzielono mu pożyczki pieniężnej w kwocie 1.500 zł. Pozwany zobowiązał się spłacić otrzymaną kwotę wraz z prowizją za udzielenie pożyczki w kwocie 375 zł oraz prowizją za obsługę w wysokości 37,50 zł należną za każdy rozpoczęty okres odsetkowy, w 6 miesięcznych ratach w wysokości i terminach określonych w harmonogramie spłat. Termin całkowitej spłaty pożyczki strony umowy oznaczyły na dzień 18 listopada 2016 roku. Pożyczka została oprocentowana według stopy procentowej równej dwukrotności odsetek ustawowych (10% w dacie zawarcia umowy). Za opóźnienie w spłacie pożyczki pożyczkodawca był uprawniony do naliczania odsetek karnych w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie. Całkowita kwota do spłaty obciążająca pozwanego wynosiła 2.144,63 zł. Pożyczkodawca mógł wypowiedzieć umowę pożyczki, m.in. w sytuacji, gdy pożyczkobiorca nie dokona spłaty zobowiązań wynikających z umowy w ustalonym terminie. Termin wypowiedzenia wynosił 30 dni. Zgodnie z harmonogramem spłaty, pozwany był zobowiązany do uiszczania rat w następujących terminach: 1 rata – 20 czerwca 2016 roku, 2 rata – 18 lipca 2016 roku, 3 rata – 18 sierpnia 2016 roku, 4 rata – 19 września 2016 roku, 5 rata – 18 października 2016 roku, 6 rata – 18 listopada 2016 roku. Podstawę zawarcia umowy stanowił wniosek pozwanego z dnia 18 maja 2016 roku. Integralną część umowy stanowił regulamin. **(wniosek o udzielenie pożyczki krótkoterminowej k. 36, umowa pożyczki k. 37, regulamin k. 38-41, formularz informacyjny pożyczki k. 43-46, harmonogram spłat k. 47, okoliczności bezsporne)**

P. M. nie spłacił udzielonej mu pożyczki, w wyniku czego pierwotny wierzyciel w dniu 30 sierpnia 2016 roku wypowiedział pozwanemu przedmiotową umowę. **(okoliczności bezsporne)**

W dniu 4 listopada 2016 roku (...) Sp. z o.o. w P. zawarł z (...) Spółką Akcyjną w Ł. umowę o przelew wierzytelności m.in. wobec dłużnika P. M.. W załączniku do umowy sprzedaży wierzytelności zadłużenie pozwanej zostało oznaczone na łączną kwotę 2.059,24 zł. **(umowa ramowa przelewu wierzytelności k. 13-23, porozumienie k. 28-31, wydruk z załącznika do umowy przelewu wierzytelności k. 33)**

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem. **(okoliczność bezsporna)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez strony.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie niesporne były twierdzenia faktyczne powoda o tym, że pozwany zawarł umowę pożyczki, na mocy której otrzymał od pierwotnego wierzyciela kwotę 1.500 zł, którą zobowiązał się spłacić wraz z prowizjami i odsetkami. Pozwany nie tylko nie kwestionował powyższej okoliczności, ale w treści sprzeciwu wprost ją przyznawał. P. M. nie podważył ponadto twierdzenia powoda, iż zaciągnięte przez niego zobowiązanie nie zostało spłacone, na skutek czego pożyczkodawca wypowiedział umowę w dniu 30 sierpnia 2016 roku. W konsekwencji twierdzenie to Sąd uznał za odpowiadające prawdzie, zwłaszcza, iż do akt sprawy nie został złożony żaden dowód, który wskazywałby na to, że pozwany choćby częściowo spłacił swoje zadłużenie, przy czym nie może budzić wątpliwości, że to na pozwanym z mocy art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. ciążyła powinność udowodnienia, iż wywiązał się z zawartej umowy. W treści złożonego sprzeciwu pozwany podniósł jedynie, że nie zgadza się z kosztami pożyczki, które w jego ocenie są zbyt wysokie. Odnosząc się do tak sformułowanego zarzutu przypomnieć należy, że przedmiotowa umowa została zawarta w dniu 18 maja 2016 roku, a więc w dacie, gdy obowiązywał już przepis art. 36a ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim, który wprowadził zasady określania pozaodsetkowych kosztów kredytu, a więc wszystkich kosztów, które konsument ponosi w związku z umową o kredyt konsumencki, z wyłączeniem odsetek (art. 5 pkt 6b ustawy). I tak, w myśl powołanego art. 36a ustawy, maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według wzoru:

$$(\dots) \leq (K \times 25\%) + (K \times n \times 30\%)$$

w którym poszczególne symbole oznaczają:

(...)	-	maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu,
K	-	całkowitą kwotę kredytu,
n	-	okres spłaty wyrażony w dniach,
R	-	liczbę dni w roku.

Jak podnosi się w piśmiennictwie (por. Czech T., Kredyt konsumencki. Komentarz. (...), 2018), obowiązywanie omawianego przepisu ma zapobiegać obchodzeniu przepisów o odsetkach maksymalnych (art. 359 § 2¹, art. 481 § 2¹k.c.), w szczególności poprzez zastrzeżenie na rzecz kredytodawcy różnego rodzaju wygórowanych opłat i prowizji. Limit pozaodsetkowych kosztów kredytu, o którym mowa w art. 36a ust. 1, określono jako pewien pułap wyliczany na podstawie całkowitej kwoty kredytu. Składa się on z sumy dwóch elementów. Pierwszy element (25%) ma charakter stały dla danej kwoty kredytu. Drugi element (30%) jest zmienny – zależy od długości okresu kredytowania wyrażonego w dniach. Jednocześnie w art. 36a ust. 2 ustawy zastrzeżono, że pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu, a więc zgodnie z art. 5 pkt 7 ustawy, maksymalnej kwoty wszystkich środków pieniężnych nieobjętych kredytowanymi kosztami kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt, a w przypadku umów, dla których nie przewidziano tej maksymalnej kwoty, suma wszystkich środków pieniężnych nieobjętych kredytowanymi kosztami kredytu, które kredytodawca udostępnia konsumentowi na podstawie umowy o kredyt.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy przyjąć należy, że w związku z przedmiotową umową pożyczkodawca mógł naliczyć pozaodsetkowe koszty pożyczki w maksymalnej kwocie 600 zł (obliczenie pierwszego elementu wzoru: całkowita kwota kredytu wyniosła 1.500 zł; $1.500 \text{ zł} \times 25\% = 375 \text{ zł}$; obliczenie drugiego elementu wzoru: całkowita kwota kredytu wyniosła 1.500 zł, okres spłaty wyniósł 184 dni; $n/r = 184/365 = 0,50$; $1.500 \text{ zł} \times 0,50 \times 30\% = 225 \text{ zł}$; $375 \text{ zł} + 225 \text{ zł} = 600 \text{ zł}$). O czym była już mowa, w związku z zawartą umową pozwanemu została naliczona prowizja wstępna za udzielenie pożyczki w wysokości 375 zł oraz prowizja za obsługę pożyczki w wysokości 37,50 zł, naliczana za każdy okres odsetkowy, a więc za okres całej pożyczki w wysokości 225 zł (6 x 37,50 zł). Powyższe implikuje konstatację, iż naliczone przez pierwotnego wierzyciela pozaodsetkowe koszty pożyczki (łącznie 600 zł) mieściły się w granicach zakreślonych art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim, co czyni zarzut pozwanego niezasadnym. W sprawie brak było jednocześnie podstaw do kwestionowania wyliczeń należności odsetkowych, odsetki zostały bowiem naliczone stosownie do postanowień umowy, a ich wysokość nie przekracza wartości odsetek maksymalnych przewidzianych obowiązującymi przepisami prawa (art. 359 § 2¹ k.c. i art. 481 § 2¹ k.c.).

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.059,24 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym od kwoty 1.987,50 zł od dnia 27 września 2016 roku do dnia zapłaty i od kwoty 71,74 zł od dnia 31 marca 2017 roku (data wytoczenia powództwa) do dnia zapłaty.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. W niniejszej sprawie strony umowy pożyczki zastrzegły możliwość naliczania odsetek od zadłużenia przeterminowanego w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 § 2¹ k.c. Stosownie zaś do treści art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. Strona powodowa wygrała proces w całości, a zatem należy się jej od pozwanego zwrot kosztów procesu w całości (art. 98 § 3 k.p.c.).

Na koszty procesu poniesione przez powoda w łącznej wysokości 1.017 zł złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 100 zł, koszty zastępstwa procesowego adwokata w kwocie 900 zł (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Z tych przyczyn, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.017 zł tytułem zwrotu kosztów procesu

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.